

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal v hlavním líčení v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloslava Studničky a přísedících Ing. Jaroslava Bezpalce, CSc. a Albína Bělícy a dne 28. března 2000 rozhodl t a k t o :

Obžalovaný

Pavel K [REDACTED]

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED], t.č. neznámého pobytu,

j e v i n e n,

že

jako podnikatel podnikající mj. na základě živnostenského listu s předmětem podnikání zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu, reklamy a komerčních služeb, odebral na základě kupní smlouvy ze dne 19.12.1995, č. 47/58/95, v úmyslu nezaplatit, od firmy DAKO, spol. s r.o. se sídlem v Ostravě - Petřkovicích, Pod Landekem, v době od 27.12.1995 do 2.1.1996 celkem 606,09 tun koksu a:

- fakturu ze dne 28.12.1995, splatnou 18.1.1996, č. 5801012 na částku 209.916,- Kč,
- fakturu ze dne 30.12.1995, splatnou 18.1.1996, č. 5801018 na částku 413.070,- Kč,

Pokračování

- 2 -

- fakturu ze dne 2.1.1996, splatnou 18.1.1996, č. 5801019 na částku 143.472,- Kč,
- fakturu ze dne 10.1.1996, splatnou 24.1.1996, č. 5801045 na částku 416.304,- Kč,
- fakturu ze dne 10.1.1996, splatnou 24.1.1996, č. 5801061 na částku 14.910,- Kč,
- fakturu ze dne 10.1.1996, splatnou 17.1.1996, č. 620012/96 na částku 141.288,- Kč,
- fakturu ze dne 12.1.1996, splatnou 22.1.1996, č. 620036/96 na částku 119.668,50 Kč,
- fakturu ze dne 22.1.1996, splatnou 5.2.1996, č. 620093/96 na částku 258.814,- Kč,
- fakturu ze dne 24.1.1996, splatnou 7.2.1996, č. 620096/96 na částku 135.927,- Kč,
- fakturu ze dne 30.1.1996, splatnou 13.2.1996, č. 620143/96 na částku 5.873,- Kč,

tedy celkem za 1.784.566,50 Kč, neboť fakturou ze dne 10.1.1996, č. 5801046 byla dobropisována částka 74.676,- Kč, ve lhůtě splatnosti ani dodatečně mimo 10.000,- Kč nezaplatil a firmě DAKO, spol. s r.o., Ostrava - Petřkovice, Pod Landekem, způsobil škodu 1.774.566,50 Kč,

t e d y ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a tímto činem způsobil škodu velkého rozsahu,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,4 tr. zák., ve znění účinném do 31.12.1997,

a o d s u z u j e s e

podle § 250 odst. 4 za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k s o u -
h r n n é m u trestu odnětí svobody v trvání 7 /s e d m i/ roků,

Pokračování

- 3 -

k jehož výkonu se zařazuje podle § 39a odst. 2 písm. c/ tr. zák. do věznice s o s t r a h o u.

Podle § 35 odst. 2 tr. zák. se z r u š u j e u obžalovaného Pavla K [REDAKCE] výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 4.6.1997, sp.zn. 7 T 26/97, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, z 18.8.1997, sp.zn. 2 To 578/97, jakož se zrušují všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle §§ 49 odst. 1, 50 odst. 1 tr. zák. se mu u k l á d á trest zákazu činnosti s předmětem podnikání zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu, reklamy a komerčních služeb na 5 /p ě t/ roků.

O d ů v o d n ě n í :

Řízení před soudem se proti obžalovanému konalo jako řízení proti uprchlému.

Obžalovanému byl Městským úřadem v Litovli, Živnostenským odborem, dne 5.9.1994 vydán živnostenský list s obchodním jménem Pavel K [REDAKCE], s předmětem podnikání zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu, reklamy a komerčních služeb s tím, že nebyly zřízeny provozovny a byl vydán na dobu neurčitou. Obžalovaný mimo to také podnikal v oboru hostinské činnosti. Obžalovaný byl jako podnikatel také registrován u Finančního úřadu v Litovli a dne 30.10.1995 mu bylo vydáno osvědčení o registraci k daním z příjmů fyzických osob, z přidané hodnoty se čtvrtletním zdaňovacím obdobím a k dani silniční. V blíže nezjištěné době v prosinci 1995 si obžalovaný telefonicky ověřil u ředitele firmy DAKO, spol. s r.o. v Ostravě - Petřkovicích Ing. Antonína P [REDAKCE] možnost dodávky otopových koksů a dne 18.12.1995 této firmě zaslal objednávku na 150 tun koksu ořech 1, 150 tun koksu kostka, s místem určení dodávky na nádraží v Litovli - Předměstí s termínem do 27.12.1995 s poznámkou "co nejdříve, pokud to bude možné" a jako platební podmínku navrhl převodní příkaz do 14 dnů. Zde je nutno uvést, že jako svou firmu uvedl firmu DAK - obchod s palivy Pavel K [REDAKCE] s

adresou bydliště a současně také uvedl bankovní spojení na svůj bankovní účet u KB, pobočky v Olomouci. K tomuto účtu je třeba uvést, že ke dni 31.12.1995 na něm byl zůstatek 618,33 Kč, ke dni 17.1.1996 24.618,33 Kč, ke dni 18.1.1996 1.134,03 Kč, a ke dni 23.2.1996 23.639,71 Kč. Dne 19.12.1995 firma DAKO a obžalovaný uzavřeli kupní smlouvu, obžalovaný k ní použil uvedený živnostenský list na dodávku 300 tun otopového koksu uvedených druhů s tím, že dodávky budou uskutečněny do 31.12.1995 a ve smlouvě bylo mj. stanoveno, že kupující je povinen zaplatit kupní cenu na základě faktury vystavené prodávajícím, kterou je povinen zaplatit na účet prodávajícího nejpozději do 14 dnů ode dne vystavení faktury a pokud by ve stanoveném termínu nebyla uhrazena, kupujícímu vzniká povinnost zaplatit úrok z prodlení ve výši 0,05 % z neuhrazené částky. Dopravcem koksu byla společnost OKD, a.s., Báňská obchodní společnost Ostrava a dodávky byly uskutečněny v době od 27.12.1995 do 2.1.1996. Dne 27.12.1995 se jednalo o 3 nákladní vozy, následující den o 1 nákladní vůz, 31.12.1995 o 3 nákladní vozy a ve dnech 1.1. a 2.1.1996 se jednalo vždy o 1 nákladní vůz koksu. Obžalovanému tedy bylo celkem dodáno 606,09 tun koksu. Obžalovaný však koks objednal a převzal v úmyslu jej nezaplatit, jednotlivé faktury za uskutečněné dodávky, jak je uváděno ve výroku rozsudku, firmě DAKO ve lhůtě splatnosti ani dodatečně mimo 10.000,- Kč, nezaplatil. Dne 10.1.1996 byla obžalovanému dobropisována částka 74.676,- Kč, takže firmě celkem nezaplatil a způsobil jí škodu ve výši 1.774.566,50 Kč. Z uvedeného je tedy zřejmé, že množství dodaného koksu překročilo objednávku a navíc bylo dodáno 143,49 tun koksu cca 2 a 141,60 tun koksu kostka. Přestože obžalovaný faktury ve lhůtě splatnosti neuhradil, koks prodal, přesto firmu DAKO žádal o další dodávky koksu v množství několikaset tun. Ing. A. P. [redacted] z firmy DAKO přitom tvrdil, že další odběratel mu koks ještě nezaplatil a sliboval, že dodávky zaplatí do poloviny února r. 1996. Obžalovanému poté byla zaslána upomínka o zaplacení, na kterou nereagoval. Dne 14.3.1996 se uskutečnilo ve firmě DAKO jednání s obžalovaným, při kterém odsouhlasil pohledávky firmy. Přiznal se přitom k tomu, že koks prodal firmám TESTAKO v Litovli a BOŠ z Boskovské Znojmy, a přitom tvrdil, že peníze jsou v Chorvatsku. Při dalším jednání dne 10.4.1996 se ve firmě DAKO opět zavázal k úhradě odebraného koksu a nabídl zástavu své nemovitosti v obci Andělská Hora, okres Bruntál, kterou však nevlastnil. Při třetím jednání s představiteli firmy DAKO v Litovli dne 28.5.1996 se obžalovaný opět zavázal k platbám počínaje 30.6.1996 a opět dával záruku nemovitostí v Andělské Hoře. Totéž ještě sliboval při jednání s představiteli firmy DAKO počátkem června 1996. Obžalovaný však poté firmě DAKO nic nezaplatil. Obžalovaný však již blíže nezjištěného dne koncem listopadu či počátkem prosince 1995 nabídl dodávku koksu majiteli firmy TESTAKO v Litovli Ing. Květoslavu D. [redacted], který s takovou nabídkou souhlasil. Obžalovaný této firmě poté dodal 332,61 tun koksu, přitom bylo vyhověno jeho požadavku a byl mu zaplacen hotově. Obžalovaný této firmě vystavil fakturu dne 29.12.1995

s požadovanou splatností ihned a faktura s 5 % DPH zněla na částku 738.939,60 Kč. Dne 25.1.1996 vystavil další fakturu se splatností ihned na částku 115.972,50 Kč a dne 22.2.1996 vystavil třetí fakturu se stejnou okamžitou splatností na částku 5.946,70 Kč. V první fakturě za koks kostku účtoval 237,- Kč/lq a za koks ořech 1 260,- Kč/lq a v dalších dvou fakturách za koks ořech 2 účtoval 235,- Kč/lq. Podle příjmového dokladu firmy TESTAKO Ing. K. D. [redacted] obžalovanému dne 29.12.1995 hotově vyplatil částku odpovídající první fakturě, dne 26.1.1996 částku odpovídající druhé fakturě a dne 23.2.1996 částku z třetí faktury, takže úhrnem 860.858,80 Kč. Dne 15.12.1995 obžalovaný za účelem zajištění dalších odběratelů koksu uzavřel s podnikatelem Evženem S. [redacted] z Litovle zprostředkovatelskou smlouvu a který mu zajistil jako dalšího odběratele firmu BOŠ, s.r.o., se sídlem v Boskovské, okr. Znojmo. Obžalovaný ji nabídl prodejní cenu 2.600,- Kč/l t. Obžalovaný přitom nabízel další dodávky jakéhokoliv množství koksu. Po dodávkách dalšího koksu této firmě obžalovaný ji vystavil tyto faktury. Dne 10.1.1996 se splatností ihned na částku 389.571,- Kč, zde se jednalo o koks ořech 1 za nabízenou cenu, dne 17.1.1996 se stejnou splatností na částku 99.036,- Kč, zde se jednalo o koks ořech 2 za 2.400,- Kč/l t, dne 29.1.1996 na částku 116.953,20 Kč, se stejnou splatností, jednalo se o koks ořech 2 a dne 13.2.1996 se stejnou splatností na 120.128,40 Kč, opět se jednalo o koks ořech 2. Jednalo se tedy o úhrnnou fakturovanou částku 725.688,60 Kč a na základě 4 dílčích faktur firmy BOŠ obžalovanému z této částky byla za dopravu stržena částka 62.678,30 Kč. Podle výdajových pokladních dokladů firmy BOŠ obžalovaný dne 31.1.1996 převzal částku 116.953,20 Kč, 389.571,- Kč, 99.036,- Kč, a dne 29.2.1996 převzal 120.128,40 Kč.

Obžalovaný podal výpověď v přípravném řízení dne 26.6.1996. Uvedl v ní, že v Chorvatsku má příbuzné a seznámil se tam také s podnikatelem, kterého odmítl jmenovat, se kterým dříve přemýšleli nad společným podnikáním, že by se ziskem dováželi z ČR určité zboží, kterého je v Chorvatsku nedostatek. Došli přitom k závěru, že takovou vhodnou komoditou pro dovoz do Chorvatska by byl právě koks. Protože na takový nákup neměl hotové peníze, zjišťoval u různých firem na Ostravsku možnosti dodávek koksu prostřednictvím faktur, přičemž zpravidla zjistil, že tyto firmy mají své stále odběratele a nebo koks prodávají jen za hotové. Ochotu vyhovět mu však až projevil zástupce firmy DAKO Ing. Antonín P. [redacted], kterému po domluvě zaslal objednávku, živnostenský list a osvědčení, že je plátcem DPH. Zásilky pak byly uskutečněny do ŽST v Litovli. Před objednáním koksu si však nezjišťoval, jaké jsou předpoklady jeho vývozu do Chorvatska a zjišťoval to až v době, kdy se dodávky uskutečňovaly. Zjistil, že musí nyní mít vývozní licenci, vyřízení všech formalit by trvalo několik měsíců a potom se mu podařilo zajistit další dva odběratele a to firmy TESTAKO a BOŠ. Připustil, že koks prodal za nižší cenu než nakoupil, ale to jen z důvodu, aby

další firmy koks od něj odebraly. Protože další obchody byly ztrátové a peníze, které z prodeje získal, chtěl zatím investovat do dalšího podnikání, hotovost v Kč směnil za DEM, které na území ČR předal jinému známému z Chorvatska, kterého opět odmítl jmenovat. Tento jeho známý peníze použil do dalšího podnikání a ústně se s ním dohodl, že mu je vrátí co nejdříve, aby mohl uhradit svůj dluh, vzniklý ve vztahu k firmě DAKO. Jeho známý z Rijeki mu přes urgence peníze nevrátil, proto firmě DAKO v domění, že mu je známý z Chorvatska vrátí dodatečně, odsouhlasil splátkový kalendář a firmě jako záruku také nabídl nemovitost v Andělské Hoře, kterou sice nevlastní, avšak finančně se podílel na její rekonstrukci a chtějí ji s jejím vlastníkem Tomášem Š. společně prodat.

V hlavním líčení bylo dále provedeno dokazování dokumentací uváděnou ve skutkových zjištěních, dokumentací týkající se dopravy koksu, jakož další související dokumentací a svědeckými výpověďmi Ing. A. P., Ing. K. D., V. B., E. S., T. Š. a J. V., která obžalovanému zpracovávala daňové přiznání k DPH za 4. čtvrtletí r. 1995 a 1. čtvrtletí r. 1996. Ze svědeckých výpovědí jmenovaných svědků, mimo svědectví J. V. rovněž vyplynuly skutečnosti uváděné ve skutkových zjištěních. Mimo to Ing. A. P. dále uvedl, že obžalovaný se mu představil, že jeho firma DAK je obchod s palivy, požadoval odběr koksu na faktury se 14-ti denní splatností, s čímž za firmu vyslovil souhlas. Po smluvených a dalších dodávkách obžalovaný telefonicky požadoval další koks a černé uhlí, což již však odmítl, neboť předchozí dodávky nebyly zaplacený. Poté se zmínil o dalších jednáních s obžalovaným o uhrazení jeho dluhu, jak již bylo uvedeno.

Ing. K. D. potvrdil, že obžalovaný mu dodávky koksu nabízel na přelomu listopadu a prosince r. 1995, tedy ještě dříve, než uzavřel smlouvu s firmou DAKO. Protože nabízená cena byla příznivá, o 3- 4,8 % nižší, než od ostatních dodavatelů, na nabídku obžalovaného přistoupil. Vyhověl rovněž jeho požadavku a koks mu zaplatil hotově.

Podle svědecké výpovědi E. S. se obžalovaný obrátil v polovině prosince r. 1995 na něj s tím, že v Ostravě objednal koks a chtěl by jej prodat v Chorvatsku. Obžalovaného přitom poučil, že pro takový obchod musí mít vývozní licenci a musí proto jednat s Ministerstvem obchodu. Obžalovaný jej potom požádal o zprostředkování prodeje koksu, neboť zjistil, že vyřízení licence by bylo dlouhodobou záležitostí. Obžalovanému potom zprostředkoval obchod s firmou BOŠ a obžalovaný mu za zprostředkování na základě faktury zaplatil 6.500,- Kč.

V. B. o tomto obchodu, jakož zaplacené ceně koksu uvedl skutečnosti, uváděné ve skutkových zjištěních soudu s tím, že obžalovaný požadoval platbu v hotovosti. Ikdyž jej

Pokračování

- 7 -

upozorňoval, že pro peníze nemusí jezdit, zašle mu je a nebo složí na účet, obžalovaný si přesto vyhradil, že si peníze vždy vyzvedne osobně. Obžalovaný poté sliboval další dodávky paliva, ale po tomto obchodu se již neozval.

T. Š. [] podal svědeckou výpověď k tvrzení obžalovaného o jeho finančním podílu na Penzionu v Andělské Hoře. Podle jeho svědectví obžalovaný spoluvlastníkem nemovitosti nebyl, v jeho podnikání nebyl ani tichým společníkem, přičemž v hlavním líčení oproti přípravnému řízení rozporně vypověděl, že když obžalovaný zprvu nesehnal 350.000,- Kč na zakoupení Penzionu, neboť původně jej chtěli zakoupit spolu, posléze jej zakoupil sám za 700.000,- Kč. Obžalovaný mu dodatečně na rekonstrukci půjčil 130.000,- Kč, přičemž ve smlouvě o půjčce bylo stanoveno, že objekt prodá do 5 let od jeho zakoupení a za každý rok bude mít určitý podíl na ceně nemovitosti. Když v dohodnuté době nemovitost prodal za 1.400.000,- Kč, obžalovanému potom zaplatil kolem 500.000,- Kč.

Podle svědecké výpovědi J. V. [] obžalovanému zpracovávala přiznání k DPH za uvedená období a bylo jí nápadné, že obžalovaný koks po jeho zakoupení vzápětí prodal za nižší cenu. Pracovníky Finančního úřadu přitom byla poučena, že to není nezákonný postup, avšak na druhé straně bude současně zvýhodněn nadměrným odpočtem na DPH. Protože obžalovaný ji veškerou potřebnou dokumentaci nedodal, proto s ním v dubnu 1996 spolupráci ukončila.

Po provedeném hlavním líčení soud dospěl k těmto závěrům. Obžalovaný oproti uzavřené smlouvě s firmou DAKO odebral podstatně větší množství koksu za 1.784.566,50 Kč a již v době před touto smlouvou či po jejím uzavření si dohodl další obchody s koksem s firmami TESTAKO a BOŠ, kterým koks prodal za úhrnnou cenu 1.523.869,10 Kč. Z těchto skutečností, jakož i z toho, že na tento obchod neměl hotové peníze, přesto v objednávce uvedl bankovní spojení na svůj účet v KB, od dalších odběratelů požadoval okamžitou splatnost v hotovosti, nebyl spoluvlastníkem objektu v Andělské Hoře, ve vztahu k firmě DAKO vystupoval jako podnikatel s obchodem s palivy, ačkoliv to bylo v rozporu s živnostenským listem, mimo částky 10.000,- Kč v dubnu 1996 firmě DAKO nic neuhradil, třebaže koks vzápětí prodal, vyplývá, že obžalovaný od samého počátku jednal v úmyslu koks nezaplatit a vzhledem k výši způsobené škody jeho jednání bylo kvalifikováno jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. Podle § 89 odst. 11 tr. zák. škodou velkého rozsahu je částka dosahující nejméně pětisetnásobku nejnižší měsíční mzdy stanovené nařízením vlády, kterou je pro účel trestního řízení stále částka 2.000,- Kč. Protože obžalovaný způsobil škodu výrazně převyšující hraniční částku 1.000.000,- Kč, prokázal sklon k majetkové trestné činnosti a z jeho strany se jednalo o připravenou a zorganizovanou akci, včetně jeho podílu na za-

jišřování dopravy, tyto okolnosti pro svou závažnost podstatně zvyšují stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost a k jeho jednání bylo proto použito této přísnější kvalifikace. Podle § 16 odst. 1,2 tr. zák. se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán a podle pozdějšího jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, přičemž mu lze uložit pouze takový druh trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o trestném činu rozhoduje. Soud proto použil trestního zákona ve znění účinném do 31.12.1997, neboť zákonem č. 253/97 Sb., který nabyt účinnosti 1.1.1998, byly v ustanovení § 250 odst. 1 tr. zák. podle závěru soudu zpřísněny podmínky trestnosti.

O obžalovaném bylo zjištěno, že byl trestním příkazem ze dne 8.12.1994, sp.zn. 6 T 157/94, vydaným Okresním soudem v Olomouci dne 30.11.1994, odsouzen za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1,2 tr. zák. k peněžitému trestu 9.000,- Kč a pro případ, že by výkon byl zmařen, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců. Trestný čin spáchal tím, že v době od října 1993 do prosince 1993 ve Vinárně Pod radnicí v Litovli řádně neodváděl tržby zhracích automatů podle uzavřené smlouvy a zpronevěřil částku 50.907,- Kč. Obžalovaný peněžitý trest zaplatil 8.3.1995. Obžalovaný byl dále odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, jak je uváděno ve výroku o trestu, přičemž v této věci byl odsouzen za organizátorství trestného činu zpronevěry podle §§ 10 odst. 1 písm. a/, 248 odst. 1,3 písm. c/ tr. zák., které spáchal tím, že dne 3.8.1996 a v dalších dnech tohoto měsíce navedl jiného pachatele k prodeji vozidla Mazda v hodnotě 316.000,- Kč, přestože věděl, že jej užívá na základě leasingové smlouvy a automobil má být prodán v zahraničí za 120.000,- Kč a má být nahlášeno jeho odcizení, přičemž po domluvě s tímto dalším pachatelem tento předal automobil obžalovanému, který jej následně předal třetímu pachateli, který jej vyvezl do Běloruska a tam předal nezjištěné osobě, přičemž prvý spolupachatel učinil oznámení na policii o odcizení automobilu. Dne 25.8.1998 byl obžalovaný z výkonu trestu podmíněně propuštěn se zkušební dobou na 18 měsíců, přičemž zbytek trestu činí 433 dnů.

Při ukládání trestu soud přihlédl ke značnému stupni nebezpečnosti trestného činu pro společnost, spočívajícího ve výši způsobené škody, že za účelem, aby se mu spáchání trestné činnosti podařilo, zorganizoval všechny okolnosti k jeho spáchání, jak již bylo popsáno, že zneužil svého živnostenského listu, který jej podle závěru soudu k takové obchodní akci neopravňoval a ze strany firmy DAKO to bylo přehlédnuto, k jeho vysoké míře zisřnosti, že trestný čin spáchal v přímém úmyslu, prokázal sklon k majetkové trestné činnosti a současně též bylo přihlédnuto k tomu, že trestný čin spáchal před vyhlášením rozsudku Okresního soudu v Olomouci, jak je uváděn ve výroku o trestu. S přihlédnutím k těmto hlediskům mu byl v rámci trestní sazby od 5 - 12 roků uložen souhrnný trest odně-

Pokračování

- 9 -

tí svobody v trvání 7 roků, k jehož výkonu byl ze zákona zařazen do věznice s ostrahou, přičemž současně byl zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 4.6.1997 ve věci sp.zn. 7 T 26/97, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, z 18.8.1997, ve věci sp.zn. 2 To 578/97, jakož byla zrušena všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Protože obžalovaný k trestnému činu zneužil uvedený živnostenský list, proto mu byl též uložen trest zákazu činnosti s uvedeným předmětem podnikání na 5 roků.

Poškozená firma DAKO se již v přípravném řízení připojila k trestnímu řízení s požadavkem, aby obžalovanému byla uložena povinnost nahradit způsobenou škodu a zaplatit 1.784.566,50 Kč. V průběhu řízení před soudem však bylo zjištěno, že rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 23.4.1998, který nabytí právní moci 25.6.1998, ve věci sp.zn. 21 C 90/97, obžalovanému byla uložena povinnost zaplatit tuto částku poškozené firmě do 3 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku a vedle toho též byl vysloven výrok o nákladech řízení. Podle § 44 odst. 3 tr.ř. však návrh podle § 43 odst. 2 tr.ř., týkající se nároku na náhradu škody nelze podat, bylo-li již o nároku rozhodnuto v občansko-právním nebo v jiném příslušném řízení. Rozsudek proto neobsahuje výrok o náhradě škody.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci, jež má odkladný účinek.

Poškozený může podat odvolání proti tomu, že nebyl učiněn výrok o náhradě škody.

Krajský soud v Ostravě
- dne 28.3.2000 -

Za správnost vyhotovení:
Marie Drobíková

JUDr. Miloslav Studnička, v.r.
předseda senátu